Ο Πάρις ήταν εντάξει παιδί…

Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα θα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως… αστεία(?)

Νίκος Κουφόπουλος

Τον ηξερα από παιδι. Μικροτερος μου πεντε χρονια.
Με σεβονταν, αλλα μου «εκλεβε» παντοτε την κολόνια.
Την δικια του τελειωνε γρηγορα. Του φωναζε η μανα του, η Εκαβη:
Μη βαζεις, πολύ. Δεν θα σου παρω άλλη.
Ερχοτανε ο φουκαρας, όταν ειχε ραντεβουδάκι
στο σπιτι μου και μου ελεγε: Να βαλω ρε συ λιγακι?
Οση γουσταρεις, του ελεγα, μα μην το παρακανεις.
Μονο με κολονια, Παρι, κοριτσια δεν …πιάνεις.

Ητανε ομορφοπαιδο και πρωτος στο τιμονι.
Σε έναν αγωνα μοτο κρος, γνωρισε την Οινώνη.
Αυτή σπουδαζε γιατρος. Πάνκισα και μαγκακι.
Δεξαεξι ωρες τα λεγανε σε απομερο παγκακι.
Ηταν ο πρωτος του ερωτας. Και αυτηνης νομιζω,
μα με εφηβικους ερωτες τωρα μη σας ζαλιζω.

Τα χρονια του τα παιδικα, πολύ δυσκολα είναι η αληθεια.
Ισως καποιοι τα ξερετε από τα παραμυθια.
Για όλα φταιει φυσικα ο Αίσακος ο μάντης.
Τι τραβηξε… Τι να μας πει τωρα για κολαση κι ο Δαντης?
Αυτά που ο Παρις τραβηξε, παιδι να μην τα ξαναζησει.
Κι αν καποιος/α, τετοια εζησε …γρηγορα ας τα λησμονησει.

Ηταν δικαιος από μικρος. Όταν παιζαμε μπαλα
ητανε παντα διαιτητης. Και σε αθληματα αλλα
παντοτε τον καλουσαμε να κανει τον διαιτητη.
Ο ιδιος δεν αθλουνταν. Και ο Εκτορας του εκανε κριτικη.
Μα του Παρι ποτέ σε αυτά δεν ιδρωναν τα αυτια.
Προτιμουσε παντα το τοξο και… από μακρια.

Χμ, μαλλον τελικα στον πολεμο δεν χωρανε …ιπποτισμοί.
Χτυπας οπου βρεις, όπως βρεις και την κανεις από εκει.
Κι ο Παρις δεν ακολουθουσε καποιον κωδικα τιμης.
Ενώ αλλοι ηρωες, στους κανονες, ηταν συνεπείς.

Πισωπλατα τον Αχιλλεα χτυπησε στη φτερνα.
Εδώ που τα λεμε, τι να ελεγε: Φιλε απ΄το σπιτι πέρνα,
να σε κερασω ένα καφε λιγακι να τα πουμε,
και μετα παμε εξω στην αυλη να… σκοτωθουμε?

Κατσε ρε φιλε. Εσυ φτιαχνεις μπρατσα ολη μερα.
Σπαθια, πιστολια, ροπολα, μαχαιρια.
Αυτή είναι η ζωη σου από το βραδυ ως το πρωι.
Και θελεις να… μονομαχησουμε μαζι?
Εγω με ποιηματα την εχω δει. Τραγουδια και βιβλια.
Τραβα να βρεις αλλον για μονομαχια.
Αν με πειραξεις ομως, θα στην κανω πονηρα.
Ξερω καλο σημαδι φιλε. Και από μακρια.

Τα εχει πει κι ο Σοπεναουρ αυτά.
Περι μονομαχιων, Αξιων –ταχα- Ιπποτικων και αλλα τινά.
Μα τελος παντων, μην φευγω από την ιστορια.
Ετσι κι αλλιως όλα αυτά μου φαινονται γελοια.

Καλλιστεία εγιναν, στον Ολυμπο. Να παω ειπαν κριτης και σε μενα.
Όχι, ακομα δεν υπηρχε η TV να τα δειξει ο Antenna.
Εγω δεν πηγα. Στον τελικο η Αθηνα, η Ηρα και η Αφροδιτη.
Ο κορυφαιος τιτλος ηταν τοτε η Μις Κρήτη.
Τοτε δεν υπηρχαν Μις Ελλας, Μις Κοσμος και αηδιες.
Από τοτε κουμαντο εκαναν της Κρήτης οι Κυριες.
Όπως και τωρα φυσικα, κι ας λενε αλλα οι κρητικοί.
Η Μητριαρχία ηταν και είναι παντα κυριαρχη εκει.

Να μη σας τα πολυλογω, αρχισαν-όπως και τωρα- οι καυγαδες.
Δωροδοκιες, μαχαιριες πισοπλατες. Μπελαδες
εβαλα στο κεφαλι μου, ο Δια τοτε ειπε.
Και διέταξε: Πάτε γρηγορα τον Παρι, για διαιτητη, να βρειτε.

Εφτασε ο Παρις ηρεμος. Μιλησε στις τρεις κυριες,
και αρχισαν, κατω απ΄το ανακλινδρο, αμεσως οι… δωροδοκιες.

Η Ηρα του προσφερε πλουτη και εξουσια.
Εξουσια και πολιτικη δυναμη για ολη την Ασια.
Η Αθηνα ικανοτητα στη μαχη και σοφια.
Μετα καταλαβε, αλλα ηταν αργα, πως εκανε βλακεια.

Ρε κοπελια, αφου σου λεει το ατομο, δε χώνομαι στη μαχη.
Χτυπαω υπουλα και φευγω, σου λεει, αμα λαχει.
Τι ικανοτητα λοιπον του λες? Και τι σοφια?
Να ηταν τουλαχιστον η… Λορενς, τοτε ναι, θα ειχε αξια.

Η Αφροδιτη, μέγα γατί, αλάνι. Στα κολπα ξερει να μπαινει.
Παρι, μωρο μου, ακουσε με: Σου προσφερω την Ωραια Ελενη.
Την ομορφοτερη γυναικα πανω στη γη.
Τα ματια του Παρι εξω ειχαν πεταχτει.
Δεν χρειαστηκε πολύ να το σκεφτει:
Η Αφροδιτη… Μις Κρητη. Η δουλεια εγινε, και ηταν… καλη.

Μα: Άλλα μεν βουλαί θεων, κι άλλα δε ο άνθρωπος κελεύει.
Ετσι ηταν το ρητο. Για να τους βολευει,
το αλλαξαν οι χριστιανοι.
Και η Ελενη, δεν μασαγε. Από θεους δεν επαιρνε γραμμη.

Η Ωραια Ελενη, είναι σε ολους σας γνωστο,
ειχε παντρευτει τον Μενελαο, από καιρο.
Κι εδώ τωρα στην ιστορια μπαινω… κι εγω.
Να το κρατησω άλλο μυστικο πια δεν μπορω.

Η Ελενη, με τον Πατροκλο ειχε κρυφο δεσμο.
Ο οποίος, ηταν μπάι. Αυτό δεν είναι ευρεως γνωστο.
Γουσταρε, διακαιωμα του, και γυναικες και αντρες.
Να τον βλεπατε πως πηδαγε τις μαντρες,
οταν κρυφα ερχοταν να βρεθει με την Ελενη…
Μαζι με έπαιρνε εκεινη, για να τον περιμενει.

Δεν ηθελε μοναχη κανενα ματι να την δει,
και την προσβαλλει δηλαδη…

Γυρω μας τριγυρω οι μαγκες,
καναν ολοι τουμπεκι.

Οπα, τραγουδι είναι αυτό. Μπερδευτηκα για λιγο.
Μολις ο Πατροκλος εφτανε, εγω ελεγα: Παω να φυγω.
Θα γυρισω σε δυο ωρες. Καλα δεν είναι?
Ελα, μου ελεγαν, κι αν χρειστει ακομα λιγο μεινε.

Καποιος τους ειδε μια βραδιά. Στον Μενελαο καρφωνει.
Ο Μενελαος με ρωτησε, μα εκανα το παγωνι.
Η ιστορια μπλεχτηκε. Ημουν το κεντρο της παρεας.
Κυριως δεν θελαμε να το μαθει ο Αχιλλεας.
Τον ζηλευε τον Πατροκλο. Τον ηθελε δικο του.
Του Πατροκλου, και της Ελενης φυσικα, σκεφτηκα το καλο του:

Από τον Παρι ζητησα, ταχα να την κλεψει.
Μου ειπε ενταξει. Παντως νιωθω κι εγω μια ελξη,
δεν μπορω να πω. Παρι, του λεω, για το θεο,
δεν είναι ωρα για τετοια. Μπελαδες κι αλλους δεν μπορω…
Άλλωστε τι θες εσυ με τους μεγαλους να μπλεχτεις?
Ο ερωτας φιλε μου, μου λεει, δεν εχει κανονες… εμπλοκης.

Η Ελενη μεγαλύτερή του ηταν καμποσα χρονια.
Παω, ειπε ο Παρις. Μου δινεις λιγη κολωνια?
Μπορουσα να του αρνηθω? Βαλε του λεω οση θες,
μα αν κανεις τιποτα με την Ελενη θα είναι… απρεπες.
Επετρεψε μου, μου λεει, να οριζω μοναχα εγω το απρεπες.
Θελεις να παω τωρα ή δεν θες?

Δεν εμαθα ποτε αν έκαναν κατι εκεινος κι εκεινη.
Κι αν κατι δεν είναι γνωστο, τοτε… δεν εχει γινει.
Αλλωστε δεν θελουμε παντα να ξερουμε την αληθεια.
Καποιες φορες, προτιμουμε… τα παραμυθια.

Τα υπολοιπα φιλοι είναι γνωστα. Ο Ομηρος τα λεει.
Εμεινε ο Μενελαος -ταχα μου- να κλαίει.
Οργανωθηκε η γνωστη σε ολους εκστρατεια,
για την Ελενη -ταχα- ενώ η Μικρα Ασια
ηταν στα αληθεια από τοτε στων Ελληνων το ματι.

Πλουσια. Εύφορη. Χρυσο γεματη.

Ετσι είναι ο ανθρωπος. Απληστος. Για τα πλούτη τα πάντα κάνει.
Ή μηπως χμ… Ρε μηπως φταίνε και για αυτό οι Αμερικάνοι?

Μετα από αυτό το ερωτημα, ωραιο τραγουδι παραθέτω.
θα σας αρεσει. Ειμαι σιγουρος. Καλα, εντάξει… Υποθέτω:

Διασκευή σε ένα Κέλτικο τραγούδι

Ήρθαν νύχτα στην αυλή
τρεις κλέφτες. Τρεις αρματολοί.
Και τραγουδούσαν τον σκοπό
κλέφτικο, λυπητερό.
Αλαφιασμένη η κυρά
βάζει τα ρούχα τα παλιά.
Κι ακούγεται μια κραυγή:
«Το σκάει με έναν κλέφτηηηηη!!!»

Γυρεύει ο κύρης βράδυ αργά
την όμορφη του την κυρά.
Του λένε οι φίλοι: «Αχ τι κακό!
Το έσκασε με έναν κλέφτη. Ωωωωω!»
«Σελώστε μου το άλογο
το μαύρο το πιο γρήγορο.
Να τρέξω αμέσως να την βρω
που το έσκασε με έναν κλεφτηηηηηη!»

Καλπάζει σε δύση κι ανατολή
σε βορρά και νότο την αναζητεί.
Και σε ψήλο ψήλο βουνό
την βρίσκει την κυρά του. Ωωωωω!
«Πού αφήνεις τα ρούχα σου τα ακριβά.
Το πουπουλένιο πάπλωμα.
Πού πας και φεύγεις στο πουθενά
με ένα παλιοκλέφτη? Αααααα!»

«Τι τα θέλω τα ρούχα τα ακριβά?
Το πουπουλένιο πάπλωμα?

Κοιμάμαι απόψε στον ουρανό
και αυτός μου τραγουδάει. Ωωωωω!»
«Που αφήνεις το σπίτι σου?
Τα πλούτη μας και τα φλουριά?
Τα κεντημένα σου προικιά,
και φεύγεις με έναν κλέφτη? Αααααα!»

«Και τι με νοιάζουν τα φλουριά.
Τα κεντημένα μου προικιά.
Όλα τα δίνω για το φιλί
του κλέφτη, την ανατολή…»

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com